

zijn moeilijke woorden haar niet verontrusten zullen, doch zij heeft voor zijn sluiken blik geen antwoord en over hen valt donker het zwijgen den ganschen blijden weg. Als zij weder binnen de sombere beslotenheid der kamer gekomen zijn, herhaalt hij dringender zijn vraag, moedig zich recht houdend onder haar stekende oogen, maar ook nu is haar antwoord niet meer dan een smartelijk afwerend gebaar, dat hem hulpeloos beschaamd doet staan in haar starre aanwezigheid. Verlaten blijft hij aan het koude venster en luistert naar haar wilden zoolslag op de onbektelede trap. Dan volgt hij haar, hijgend. Wrikt tevergeefs aan de gesloten deur, waarachter hij haar rauwe snikken hoort. Aan de gevlamde wanden van het portaal ketst zijn bezorgde roep.

Hij eet het kruimel brood alleen; tegenover den spiegel, die zijn eenzaamheid getrouw weerkaatst, tegenover den zwarten schoorsteenmantel, waarop de nieuw vergulde kandelaars hun gave kaarsen dragen, naast de pendule, nietig en broos onder den ruimen stolp. In zijn vergeeten handen kronkelt – oppermachtig – het servet. Met de dingen vergroeid, hun eeuwig leven leidend, zit hij aan de hooge tafel; trillend-omneveld ziet hij hun omtrekken, hun magnetische bewegingen, tot een grijs waas, luw van tranen, hun geheim verbergt. Oogwrijvend staat hij op en loopt de deur uit, pal in den bollen lentewind, die zijn broeiende haren glad strijkt. Zijn knieën knikken, zijn adem knelt, maar sterker jaagt zijn verlangen hem voort op den rechten boomloozen weg. Bij den laatsten spoor-overgang moet hij keeren, uitgeput. Kort rust hij in de wrakke veranda van een buitencafé, drinkt cognac. Zijn schokkende greep stoot na een paar teugen het glas aan den ijzeren tafelrand stuk. Zonder verzet laat hij zich door een grof dreigement buiten het hek zetten en strompelt huiswaarts, bang als een weggelopen kind.

Haar gestalte, vredig over een kleurig borduurwerk gebogen, verheft zich schuw, zoodra hij binnen treedt... waggel en bezweet, met troebele oogen. Achteloos wil zij hem voorbij gaan, maar deinst ondanks zichzelf bij den aanblik van zijn vaal-bleek, overspannen gelaat. Masker-strak beloeren zij elkander vanonder hun saam-geknepen wenkbrauwen. Niets verraadt hen dan een doodsangst, die bloed en denken langzaam verlamt. Zij houden de verslachte armen laag, als werden zij door gewichten uit den schouderkom getrokken. Hun spieren dreigen te scheuren...

Geen geluid, geen gebaar verlost hen. Maar snel klimt door de roerlooze stilte hun nood en wijkt naar den altijd-barmhartigen hemel: een glimlach, die zij van elkander kennen, donker, doch zonder ellende – spiegelt voorspellend in hun oogen het zachte einde. Zij naderen verward, grijpen de haastig toegestoken handen.

Bij het naar bed gaan vindt hij den brief op de waschtafel: zij heeft er